

André András

Rigók

Szidott kitartón, váltig vitézkedett,
fekete hím örvénylett fejem felett.
Füllentett félre-csalva: feljelentelek! –
A meszes gömbökben már lélek lüktetett.

Kar-nyújtva elérném, s lehet, hogy hagyná...
Vélhettem persze, hogy *egyszerűbb* e számtan;
hamv-fogta széntömbként fölfűtve fészket
figyelt a nőstény, s figyelt a csőre, láttam...

Forró testét föld-húsre tenni siklott néha,
s csélcsap bogárt rendbe-szedni bokrok alján.
Már lobbant is vissza; szédelegve buzgón
bókolt hat vereslő tömlő kajlán,

báboztak fészek glóriáján muris kobakok
liliputi struccként lovagolva paraván fölött.
Egyőjük sasnak készült, vagy *épp* kilökték,
hiába fogta anyja beggyel, elköltözött

hirtelen-kitárt, sikoltó-botló szárnnyal,
mint *bátor* Ikarosz, önnön árnyára lecsapott.
Zsibongó rozsdá hordta szét a járdán,
rángva nyelt a másik öt, vígan lakott.

Üres lett a fészek. Honvágy gyötört, ha láttam;
a barlangos zöldből fürkészve néznek.
Vágnyi fogják, a szúk komfortot újra-lakják! –
Tudtam, hogy nem. De *vártam*, visszatérnek...

ANDRÉ ANDRÁS (1955) Martonvásáron él. Kötete: *Mélyhűtött dallam* (2000).

Lágy, estéli vers

A szőlőhegyről hazáig hosszú volt az út,
s ha elfáradt, lágy gödrökbe dőlve megpihent.
Nyurga törzsét a tüdők szárnycsapása rázta,
bársony odvában a vacsoracsillag kikelt.

Mint ló, horkolt, dagasztva taknya rongy-dudáját.
A mennyből is harsogott érte megannyi béka.
Meghitt asztalfénytől kik érte szétnyilalltak:
láttak csodát miként a holdnak buboréka?

Trikolór

A kanyar túl csalóka volt,
arccal zuhant az árok lápterébe,
reája hű biciklijé.
Komisz mumusként mása állt elébe,

kit riadt szememben látott.
Hófehér széken *kék* köpenyben *éji* lélek –
sanyibácsi – tar-álarc – túrt, mint *szent* ikon,
mereven *élvezte-unta* az egészet.

Szólni *kívánt* s kukorékolt tagoltan;
arcára szálltunk szűz tőrülmadárral.
*„A bácsit nyírjuk. És beretvéljük is.
Ez sarki borbély nyilóános felárral.”*